

KO GARAZINĀTNE SAKA PAR ASTROLOĢIJU?

Nepublicēts Rūdolfa Šteinera izteiciens

*Berlinē notikušajā Teosofiskās biedrības vācu sekcijas kopsapulcē 1910. gada oktobrī Rūdolfs Šteiners ir izteicis principiālas domas par astroloģiju. Viņš to izdarījis pēc Zeilera kunga lekcijas par astroloģiju. Principā Šteiners pievērs uzmanību paaugstināta egoisma draudiem, no kā praktiski nav iespējams izvairīties, ja sāk nodarboties ar astroloģiju priekšlaicīgi. Viņš vairāk uzsvēra nāves horoskopa nozīmi, kas ļauj **nesavtīgi** nodarboties ar kādas dvēseles pēcnāves likteni. Elisabeth Vreede un Willi Sucher ir spēruši šajā ceļā būtiskus soļus. Pats Šteiners dažreiz izmantoja dzimšanas horoskopu, lai palīdzētu bērniem ar dvēseliskiem traucējumiem. Šodien daudz vairāk cilvēku nodarbojas reizē gan ar antroposofiju, gan ar astroloģiju tradicionālā ziņā. Tādēļ Šteinera principiālie izteicieni par šo jautājumu - tieši pēc 100 gadiem - iegūst īpaši aktuālu nozīmi.*

Thomas Meyer

Pēc tā, ko ir pateicis iepriekšējais runātājs, ir nepieciešams atgādināt vācu sekcijas nostāju, kas no paša sākuma bija noraidoša pret astroloģiju. Tas ir noticis nevis pašas šīs zinātnes dēļ, kas ir visnenākā un visaptverošākā no visām okultajām zinātnēm, bet gan lielo draudu dēļ, kas ar to ir saistīti, un tādēļ, ka tā drīzāk kavētu, nekā veicinātu biedrības locekļu attīstību. Kamēr cilvēks risina uzdevumu, kas ir saistīts ar egoisma pārvarēšanu, tikmēr nodarbošanās ar astroloģiju ir ļoti spēcīgs līdzeklis tieši šī egoisma stiprināšanai, un tās iedarbība ir kaitējoša. Lai kādus pamatojumus cilvēks izvirzītu nepieciešamībai nodarboties ar astroloģiju vai tās praktiskumam, viņš neizbēgami nonāk pie vairāk vai mazāk izsmalcināta egoisma, kas ir jo bīstamāks tādēļ, ka darbojas ļoti intīmi. No visa tā, ko mēs esam iemācījušies par kopsakarībām starp dzīvi šeit un garīgo pasauli, mēs zinām, ka dvēselei starp nāvi un jaunu piedzimšanu pieder daudz aptverošākas zināšanas, nekā personībai, kas ir iemiesota uz Zemes. Šajā stāvoklī starp nāvi un jaunu piedzimšanu dvēsele pārredz savas iepriekšējās dzīves pieredzi ar visiem trūkumiem, kas viņai ir palikuši. Uz šo zināšanu pamata viņa būvē savu nākamo dzīvi. Viņa izmeklē situācijas, kas var palīdzēt viņai stiprināt vai pārveidot savas īpašības. Tam ir nepieciešami zināmi notikumi, un dvēsele izvēlas savai inkarnācijai laiku un vietu, kur viņa var piedzīvot šos notikumus. Viņa, piemēram, ir gribējusi, lai nākamā Zemes dzīve beigtos ar katastrofu, vai, lai notiktu kaut kas, kas pēc cilvēciskiem jēdzieniem liktu viņai piedzīvot kaunu. Nodomi dzīvē starp nāvi un jaunu piedzimšanu kļūst par faktiem sekojošajā dzīvē uz Zemes. Jo vairāk iemiesotais cilvēks mēģina izvairīties no sava likteņa, jo drošāk visi viņa mēģinājumi vedīs viņu pie iepriekš nospraustā mērķa. Cilvēks daudz zaudē no kāda fakta iedarbības spēka, ja iepriekš ir sagatavojies šim faktam. Tas iedarbojas paralizējoši uz dvēseles drosmi, kas taču būtu jāapgūst vispirmām kārtām.

Dzimšanas horoskops bez šaubām dod vispārēju cilvēka dzīves ainu, kā arī parāda viņa rakstura īpašības, jo Saules, Mēness un planētu gaita caur zodiaka apli satur ārkārtīgi lielu iespēju skaitu, bet kas tajā neizpaužas, ir neiemiesotās dvēseles **griba**, uz kuru balstās **ši** dzīve, un šī pirmsdzimšanas griba ir vissvarīgākā. Iedziļinoties iespējamās dzīves triecienos, ko varētu izsaukt zināmas konstelācijas, cilvēks kavē savas gribas atraisīšanos.

Astroloģijas studijas ir vietā tikai okultā skološanās ceļa beigās. Tikai tad tās ir nepieciešamas.

Kādreiz zvaigznes runāja cilvēkam,
Tas, ka viņas apklusā, ir pasaules liktenis;
Šīs klusēšanas uztvere
Var sagādāt Zemes cilvēkam ciešanas;

Bet mēmā klusumā briest
Tas, ko cilvēki runā zvaigznēm;
Viņu runas uztvere
Var izaugt par Gara cilvēka spēku.

Rūdolfs Šteiners Marijai Šteinerei 1922. gada 25. decembrī